

РЕШЕНИЕ

№ 4215

гр. София, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

при участието на секретаря РУМЯНА П. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20211110161738 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по депозирана от ЕКАТЕРИНА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане ***** г., представлявана от АЛЕКСАНДРА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане 03.01.1988 г., искова молба срещу „Бул Ер“ ЕООД, ЕИК 831032406, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Брюксел“ №1, с която се иска да бъде признато за установено, че ищецът дължи на ответника сумата от 400 евро - главница, представляваща обезщетение за закъснял полет LB220 на 03.06.2018 г. по направление летище Москва, Внуково - летище Варна, ведно със законна лихва от 02.06.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.07.2021 г. по ч. гр. д. № 31114/2021 г. по описа на СРС, 88 състав. Ищецът твърди, че сключил с ответното дружество договор за въздушен превоз на пътници за полет с № LB220 по направление летище Москва, Внуково - летище Варна. Сочи, че излитането по разписание е следвало да се осъществи в 18:30 часа на 03.06.2018 г., но полетът се е забавил и е пристигнал в крайния пункт с повече от три часа закъснение. Твърди, че се е явил своевременно на гишетото за регистрация на летище Москва, Внуково преди излитане. Твърди реално полетът да е забавен при излитане и пристигнал в крайния пункт със закъснение над три часа. Твърди, че вследствие на това в нейна полза е възникнало правото на парично обезщетение съгласно чл.7, т.1, б.„б“ от Регламент /ЕС/ 261/2004г. в размер на 400 евро, тъй като разстоянието между двете летища, изчислено по метода на дъгата на големия кръг е над 1 534 км. Посочва, че е предявил извънсъдебно претенция към ответника за заплащане на обезщетение, вземането било признато, но плащане не било извършено. Моли за уважаване на претенцията. Претендира разноски.

В срока за отговор по чл.131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който намира исковите претенции за недопустими, исковата молба за нередовна, оспорва исковите като неоснователни по подробно изложени в отговора съображения. Възражава, че адв. В. не разполага с представителна власт за завеждане на производството, липсват доказателства съществуване на „Компенселър“ ЛТД, а ищецът не притежава активна процесуална легитимация за завеждане на иска. Възражава, че правото на принудително изпълнение на вземането е погасено с изтичане на двугодишен давностен срок, считано от датата на

осъществяване на полета. Оспорва явяване на пътника навреме за регистрация. Възражава, че не е налице извънсъдебно признание на исковете, доколкото представената по делото кореспонденция не е водена със служители на ответното дружество. Моли за отхвърляне на иска. При евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламент № 261/2004 г.

Възражението на ответника за липса на представителна власт на процесуалния представител на ищеца с оглед направеното оспорване на пълномощното е неоснователно и не може да се отрази на развитието на производството. Съобразно *решение № 296/05.04.2017 г., постановено по гр. д. № 1776/2016 г., IV ГО на ВКС*, пълномощникът се легитимира като такъв с представянето на писмено пълномощно, отговарящо на изискванията на чл. 33 ГПК. Пълномощното се прилага към исковата молба и въз основа на него съдът извършва проверка за наличието на представителна власт на предявилния иска пълномощник и за обема на същата. Тази проверка обаче е ограничена само до установяващото се от съдържанието на пълномощното, като съдът не може да извършва проверка дали удостовереното с него изявление на упълномощителя действително е направено. Същевременно пълномощното удостоверява изявление на страна по спора, което е насочено към възникването на представителна власт на пълномощника, но не и изявления и/или факти, които са от значение за съществуването на спорното право и за основателността на предявения иск. Извършените от пълномощника процесуални действия обвързват само представляваната от него страна и пораждат действие само по отношение на нея. Затова пълномощното нито обвързва, нито вреди на другата страна в производството. Съществуването на упълномощителната сделка е от значение за отношенията между упълномощителя и пълномощника, но не и за спорните отношения между далата пълномощното страна и насрещната такава. Поради това за насрещната страна не съществува правен интерес да оспорва съществуването на упълномощителната сделка чрез оспорване на съдържанието на пълномощното или на положения от упълномощителя подпис. Интерес от отпадането на обвързващата сила на извършени от пълномощник без представителна власт действия има само лицето, за което се счита за обвързано от тях. Трети лица не могат да се позовават на липсата на представителна власт и да искат да се прилагат последиците от нея, тъй като по този начин би се стигнало до невъзможност на упълномощителя да потвърди действията /виж и *т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 година, постановено по тълк. д. № 5/2014 година на ОСГТК*/.

Не е спорно, че разстоянието между Москва – Варна е над 1500 км., за което е представено извлечение от калкулатор, което не е оспорено от ответника в срока по чл. 131 ГПК.

По делото се установява от представения в превод на български език – електронен билет, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за въздушен превоз, по силата на който превозвачът е следвало да извърши полет с № LB220 на дата 03.06.2018г. с маршрут Москва – Варна с планиран час на кацане 18:30 ч. Освен това с определението по чл. 140 ГПК ответникът е задължен да представи списък на всички пасажери, допуснати на полета, като е предупреден, че при неизпълнение ще бъдат приложени последици на чл. 161 ГПК. Същият не е изпълнил указанието на съда, въпреки че следва да разполага с този документ, поради което съдът намира, че същият е създал пречки за събиране на допуснати доказателства и следва да се приложат неблагоприятните

последници на разпоредбата, като се приеме за доказан фактът, че ищецът е бил пасажер на полета, тоест качил се е своевременно на него. Това от своя страна обуславя и извод, че навреме се е явил за регистрация, като е спазил задълженията си по Регламента в качеството на пътник.

Не е спорно по делото и обстоятелството, че процесният полет LB220/03.06.2018г. с направление от Москва – Варна е изпълнен с повече от три часа закъснение. Закъснението на процесния полет при кацане с повече от 3 часа не е оспорен от ответника с отговора на исковата молба. В доказателствена тежест на ответника е установяване на точното във времето изпълнение на полета – виж *решение № 579 от 22.01.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 13347/2018 г.*, *решение № 1707 от 4.03.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 6959/2019 г.*, *решение № 264711 от 13.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 5399/2020 г.*, *решение № 263190 от 18.05.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 5427/2020 г.*

Доказани са всички елементи от фактическия състав на претенцията, поради което следва да се разгледа възражението за давност.

В решение по дело С-139/2011 Съдът на ЕС е постановил, че при определяне сроковете за предявяване на исковете за обезщетение по Регламент (ЕО) 261/2004 г. се прилагат правилата на всяка държава-членка относно погасяване правото на иск. В мотиви на това решение Съдът на ЕС приема, че всъщност мярката за обезщетение, предвидена в членове 5 и 7 от Регламент № 261/2004 г., не попада в приложното поле на Варшавската конвенция и на Конвенцията от Монреал /в този смисъл *решение от 23 октомври 2012 г. по дело Nelson и др., C-581/10 и C-629/10, точка 55/*. Становището, че правата, които се основават съответно на посочените разпоредби на Регламент № 261/2004 и на Конвенцията от Монреал, спадат към различни правни уредби, е последователно възприето в практиката на СЕС /*решение от 9 юли 2009 г. по дело C-204/08 Rehder*, *решение от 13 октомври 2011 г., Sousa Rodríguez и други, C-83/10*, *решение от 10 март 2016 г. по дело C-94/14*, *решение от 09 юли 2020 г. Vueling Airlines по дело C-86/19/*.

Според практиката на СГС – *решение № 266070/11.10.2021г. по в. гр. д. № 7764/2020 г. по описа на СГС*, *решение № 263463/28.05.2021 г. по в. гр. д. № 10832/2019 г. по описа на СГС*, *решение № 262286/06.04.2021 г. по в. гр. д. № 346/2020г. по описа на СГС* новите ал. 2 и ал. 3 на чл. 135 ЗГВ /измененията и допълненията на чл. 135 от ЗГВ с ДВ бр. 16/23.02.2021 г./ нямат обратно действие, а в относимата за спора редакция на закона отговорността на въздушния превозвач по чл. 7, § 1, б. "б" от Регламент (ЕО) № 261/2004 г. не попада в приложното поле на чл. 135 ЗГВ.

Чл. 378 ТЗ сочи, че искът за вреди по договора за превоз се погасява с едногодишна давност, чийто срок започва да тече: за товари - от деня, в който са предадени на получателя, а когато не са предадени - от деня, в който е трябвало да му бъдат предадени, а за пътници - при смърт или телесна повреда - от настъпването им или узнаването за тях, но не по-късно от три години. С чл. 379 ТЗ изрично е посочено, че с отделни закони се уреждат особените правила за отделните видове превози.

С чл. 76 ЗАВП е прието, че исковете по чл. 75 се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок, а исковете, произтичащи от смърт или от телесна повреда на пътник, се погасяват с изтичането на 3-годишен давностен срок. В чл. 75 ЗАВП е посочено, че предявяването на рекламация не е пречка за предявяване на иск. Разпоредбите относно погасителната давност в ЗАВП са предвидени в раздел V, глава V от закона – **„рекламации и искове при договори за превоз на товари и пътници“**.

С чл. 109 ЗЖП е предвидено, че право на иск срещу превозвача има изпращачът - до момента, в който получателят подпише товарителницата или приеме товара, а получателят - от момента, в който подпише товарителницата или приеме товара, след като е отхвърлена рекламацията, предявена по реда на чл. 105 - 108. В ал. 2 е предвидено, че правото на иск срещу превозвача се погасява в едногодишен срок, считано от деня, в който товарите са

предадени на получателя, а при липса на товара - от момента на установяване на липсата с констативен протокол, в случаите, когато се отнася за вътрешни превози, а в ал. 3, че в случаи на телесна повреда или смърт на пътник искът се предявява в срок три години от деня на увреждането или смъртта или от узнаването за тях. Разпоредбите относно погасителната давност в ЗЖпП са предвидени в раздел VI, глава V от закона – „**констативни протоколи, рекламации и давност**“.

По същия начин със ЗГВ в глава единадесета „**констативни протоколи, рекламации и давност**“ в чл. 135 и чл. 136 е предвидена кратка погасителна давност. В чл. 135, ал. 1 ЗГВ е посочено, че правото на иск срещу превозвача по международните и вътрешните превозни договори се погасява в едногодишен срок, считано от деня на пристигането на въздухоплавателното средство в местоназначението, от деня, в който въздухоплавателното средство е трябвало да пристигне, или от деня на прекратяване на превоза. В чл. 136, ал. 1 ЗГВ пък е предвидено, че в случай на телесна повреда или смърт на пътника правоимащият може да предяви иск пред компетентния съд в двегодишен срок от деня на увреждането.

Разпоредбите в превозното законодателство са в синхрон с международната правна рамка. Така ЗГВ е приет в съответствие с разпоредбите на Варшавската конвенция. Обезщетението според Варшавската конвенция и Конвенцията от Монреал обхваща отговорността на превозвача в случай на смърт или телесно увреждане на пътник и отговорността при унищожаване, загуба и повреда на багаж и товари. Същият обхват има и мярката за обезщетение по Закона за гражданското въздухоплаване, обнародван с ДВ, бр. 94 от 1.12.1972 г., като под осигуряване на безопасността и сигурността на обществените отношения, свързани с гражданското въздухоплаване в Република България в чл. 1, законът има предвид безопасността и сигурността на пътниците относно живота и здравето им, както и на багажа и товарите относно целостта и загубата им.

Възможно е да се претендират и вреди /имуществени и/или неимуществени/ за отменено пътуване с автобус или влак, при които отново се поставя въпросът за срока на погасителната давност. От уредбата в националното законодателство се установява, че ЗАвП, ЗЖпП, ЗГВ са приемани съобразно действащите международни конвенции и в същите е уредена отговорността на превозвача в случай на смърт или телесно увреждане на пътник и отговорността при унищожаване, загуба и повреда на багаж и товари. Включително и основната разпоредба на чл. 378 ТЗ, урежда погасителната давност единствено при иска за вреди по договора за превоз за товари и за пътници - при смърт или телесна повреда. Очевидно, че към приемането на ЗАвП, ЗЖпП, ЗГВ основните обществени отношения, касаещи вреди при договорите за сухопътен и въздушен превоз, са свързани с увреждане на товарите или смърт/увреда на телесната неприкосновеност на пътника. Именно поради това и разпоредбите, касаещи погасителната давност в тези закони, са ситуирани в разделите относно констативни протоколи, рекламации и давност.

За да може към така предвидените давностни срокове да намерят приложение и за други претенции, касаещи отговорността на превозвачите, е необходима изрична законодателна уредба. Така, напр. в чл. 109, ал. 4 ЗЖпП изрично е предвидено, че в едногодишен срок могат да бъдат предявени и исковите на превозвачите срещу изпращачите, получателите и пътниците за недосъбрани превозни цени и допълнителни такси.

Правилото на специалния закон отменя общия закон. ЗГВ е приет в съответствие с разпоредбите на Варшавската конвенция /по-късно заменена с Конвенцията от Монреал/, а Съдът на ЕС приема, че двегодишната давност, установена в член 29 от Варшавската конвенция и в член 35 от Конвенцията от Монреал, не може да се счита за приложима по отношение на исковите, предявени по-специално на основание членове 5 и 7 от Регламент № 261/2004. В случая не може да се приеме, че специалната разпоредба на чл. 135 ЗГВ има

предвид погасителната давност и при искове за вреди от отмяна/закъснение на полет, още повече и при действието и до измененията и допълненията на чл. 135 ЗГВ с ДВ бр. 16/23.02.2021 г. При невъзможността за приложение, както на чл. 135 ЗГВ, така и на чл. 378 ТЗ, приложение следва да намерят общите разпоредби на ЗЗД.

Следователно, при липсата на специални норми, които да изключат приложението на чл. 111, б. „б“ ЗЗД, вземането за обезщетение на ищеца е следвало да бъде предявено в рамките на три години, считано от 03.06.2018 г. – датата, на която полетът е бил изпълнен, т. е. до 03.06.2021 г. Искът е предявен на 02.06.2021 г. – датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, предвид което възражението на ответника за изтекла погасителна давност е неоснователно.

Ето защо искът следва да бъде изцяло уважен за сумата 400 евро. Като законна последица следва да се присъди и законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението – 02.06.2021 г. до окончателното изплащане.

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Разноски се следват единствено на ищеца.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от нея разноски в двете производства в общ размер на **350 лв.** съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, от които 25 за държавна такса в исковото производство и 25 за държавна такса и 300 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламент /ЕО/ 261/2004 г., че „БУЛ ЕР“ АД, ЕИК: 831032406, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Брюксел“ № 1, **ДЪЛЖИ** на ЕКАТЕРИНА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане ***** г., представлявана от АЛЕКСАНДРА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане 03.01.1988 г., сумата от **400 евро** - обезщетение за закъснение при изпълнение на полет LB220 на 03.06.2018 г. по направление летище Москва, Внуково - летище Варна, при който ЕКАТЕРИНА КЛИМЕНКО в качеството ѝ на пътник е достигнала до крайната дестинация с повече от 3 часа след планираното време за пристигане по разписание, ведно със законна лихва от 02.06.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 16.07.2021 г. по ч. гр. д. № 31114/2021 г. по описа на СРС, 88 състав.

ОСЪЖДА „БУЛ ЕР“ АД, ЕИК: 831032406, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Брюксел“ № 1, да заплати на ЕКАТЕРИНА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане ***** г., представлявана от АЛЕКСАНДРА КЛИМЕНКО, гражданин на Руската федерация, с дата на раждане 03.01.1988 г., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **325 лв.** - разноски в заповедното производство, както и сумата от **25 лв.** - разноски в исковото производство

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____